

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9276/2555

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสุนิสา จันทรคงฉายโจทก์ร่วม นายสัญญา พิมพ์ศรีจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 68, ป.พ.พ. มาตรา 449, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.อ. มาตรา 5, ป.วิ.อ. มาตรา 30,
ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ตายเป็นผู้ก่อเหตุและวิ่งไล่ทำร้าย ร. จากโรงลิเกจนไปถึงที่เกิดเหตุ แล้วใช้มีดฟันแขน ร. ได้รับบาดเจ็บและเตะถีบ ร. จนล้มลงแล้วใช้อาวุธปืนจ่อ ร. พร้อมจะยิงและพูดว่ามึงตายอันเป็นการหมายเอาชีวิต ร. นับว่าเป็นอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นอันตรายใกล้จะถึงจำเลยได้ห้ามปรามแล้ว แต่ผู้ตายไม่เชื่อฟัง ในสถานการณ์เช่นนั้นการที่จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายในทันทีทันใดจึงเป็นการยับยั้งการกระทำของผู้ตาย และป้องกันชีวิต ร. ทั้งจำเลยยิงปืนเพียงนัดเดียว ถือได้ว่าจำเลยกระทำพอสมควรแก่เหตุ การกระทำของจำเลยจึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตาม ป.อ. มาตรา 68 จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานฆ่าผู้อื่นสำหรับคดีส่วนแพ่งนั้น เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยจึงหาต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่ตาม ป.พ.พ. มาตรา 449 วรรคหนึ่ง การที่ผู้ตายเป็นผู้ก่อเหตุดังกล่าวจึงไม่ใช่ผู้เสียหายโดยนิตินัยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4) ส. มาตราผู้ตายย่อมไม่มีสิทธิดำเนินคดีแทนผู้ตายตาม ป.วิ.อ. มาตรา 5 (2) และไม่มีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการตาม ป.วิ.อ. มาตรา 30 ตลอดจนไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง, 72 ทวิ วรรคสาม จำเลยให้การต่อสู้อ้างเหตุป้องกัน ระหว่างพิจารณา นางสุนิสา มารดานายวีระชัย ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะข้อหาฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 และยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนมีค่าปลงศพ 55,000 บาท และค่าขาดไร้อุปกรณ์เลี้ยงดู 3,000 บาท เป็นเวลา 20 ปี เป็นเงิน 720,000 บาท รวมเป็นเงิน 775,000 บาท จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า ขอให้ยกคำร้องของโจทก์ร่วม ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร เป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ อันเป็นบทกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 1 ปี 6 เดือน ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาฆ่าผู้อื่น วรรคสามของกลาง โจทก์ร่วมและจำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่

ได้รับใบอนุญาตให้ปรับบทลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 72 วรรคสาม กำหนดโทษให้คงเดิม ยก อุทธรณ์โจทก์ร่วม และยกคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของนางสุนิสา มารดาผู้ตาย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ร่วมฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและ ลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง รับฟังเป็นยุติในเบื้องต้นว่า จำเลยเป็นลูกจ้างอยู่ขณะเกิดเหตุของนายวัฒนา บุตรนายเรวัต มีหน้าที่ดี กลองตีระฆัง ในคืนเกิดเหตุเวลาประมาณ 23 นาฬิกา นายวีระชัย ผู้ตายกับพวกประมาณ 7 คน นั่งดื่มสุราห่างจากโรงลิเกดังกล่าวประมาณ 30 เมตร คืนเกิดเหตุไม่ได้มีการแสดงลิเก หลังจาก ผู้ตายดื่มสุราประมาณ 1 ชั่วโมง ผู้ตายก็เดินกลับบ้าน เมื่อผ่านโรงลิเกผู้ตายหยิบก้อนหินปาสุนัขที่ เหาะและก้อนหินไปถูกโรงลิเกที่นายเรวัตกำลังนอนอยู่ จึงได้โต้เถียงกัน ต่อมาตามวันเวลาและ สถานที่เกิดเหตุในฟ้องจำเลยใช้อาวุธปืนลูกซองพกยิงผู้ตาย 1 นัด ถูกบริเวณใบหน้าซ้ายข้างถึงแก่ ความตาย ความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนไป ในเมืองหมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุอันสมควร และโดยไม่ได้รับใบอนุญาตยุติไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ร่วมว่า ผู้ตายไม่ใช่ผู้เสียหาย โดยนิตินัย โจทก์ร่วมจึงไม่มีสิทธิดำเนินคดีแทนผู้ตายและไม่มีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์ ตลอดจนไม่มี สิทธิอุทธรณ์ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ตายเป็นผู้ก่อเหตุและ วิ่งไล่ทำร้ายนายเรวัตจากโรงลิเกจนไปถึงที่เกิดเหตุ แล้วใช้มีดฟันแขนนายเรวัตได้รับบาดเจ็บและ เตะถีบนายเรวัตจนล้มลงแล้วใช้อาวุธปืนจ่อนายเรวัตพร้อมจะยิงและพูดว่ามึงตายอันเป็นการ หมายเอาชีวิตนายเรวัต นับว่าเป็นภยันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและ เป็นภยันตรายใกล้จะถึง จำเลยได้ห้ามปรามแล้ว แต่ผู้ตายไม่เชื่อฟัง ในสถานการณ์เช่นนั้นการที่ จำเลยใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายในทันทีทันใดจึงเป็นการยับยั้งการกระทำของผู้ตาย และป้องกันชีวิต นายเรวัต ทั้งจำเลยยิงปืนเพียงนัดเดียว ถือได้ว่าจำเลยกระทำพอสมควรแก่เหตุ การกระทำของ จำเลยจึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 68 จำเลยจึงไม่ มีความผิดฐานฆ่าผู้อื่น สำหรับคดีส่วนแพ่งนั้น เมื่อการกระทำของจำเลยเป็นการ ป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย จำเลยจึงหาต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่ตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 449 วรรคหนึ่ง การที่ผู้ตายเป็นผู้ก่อเหตุดังกล่าวจึงไม่ ใช้ผู้เสียหายโดยนิตินัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) นางสุนิสา มารดาผู้ตายย่อมไม่มีสิทธิดำเนินคดีแทนผู้ตายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 (2) และไม่มีสิทธิเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 30 ตลอดจนไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำพิพากษาศาลชั้นต้น ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษา มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ร่วมฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

สมยศ เช็มทอง · ไชยงค์ คงจันทร์ · เมทินี ชโลธร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9276/2555>